

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

UKRAINIAN LABOR NEWS

Адреса: The Provincial Library
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.
Winnipeg, Man., Canada

Address: Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man., Canada.

РІК XL Ч. 30 (1237). ВІСНОК, 12. БЕРЕЗНЯ 1929. WINNIPEG, MAN. TUESDAY, MARCH 12th, 1929. No. 30 (1237). VOL. XL

РОБІТНИКИ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ ЗАСУДУ АРВО ВААРИ.

Трейдс енд Лейбор Кависл у Віндзор, Онт., ухвалив на своїй засіданні резолюцію, в якій протестує проти засуду тов. Арво Ваари, редактора фінляндської комуністичної газети "Вапаус" у Седжорі, Онт., та домагається його негайного й безумовного звільнення.

Резолюція називає засуд атак на канадійський робітничий рух і на права свободи слова й думки, за які робітничий клас так завзято боролася в минулому.

Далше вона закликає всі злучені з Трейдс енд Лейбор Кависл організації та взагалі всі робітничі організації в цій Канаді, ухвалювати подібні резолюції протесту проти засуду тов. Ваари.

Копії резолюції вислали до атторней-дженерала Онтаріо і до федерального міністра справедливости в Оттаві.

На робітничій мітингу в Гемптоні, Онт., що відбувся 3-го березня, також ухвалено резолюцію з протестом проти за-

суду тов. Ваари та з домаганням його негайного звільнення й скасування грошової кари. Крім цього, резолюція домагається визнання прав робітників і робітничих організацій до свободи слова, друку і зборів.

ПРОТЕСТ МАЙНЕРСЬКОЇ ЮНІ В КЕНМОР.

На мітингу Майн Воркерс Юніон оф Канада в Кенмор, Алта., обговорювано теперішнє положення в Торонто, що витворилося наслідком атаків поліції на права свободи слова, зборів та організації. Після вичерпуючої дискусії ухвалено одностайно резолюцію, в якій майнерська юнія рішуче протестує проти акцій торонтоської поліції, що забороняє мітинги робітничих організацій, та домагається від прем'єра Макензі Кінга й міністра праці Гіна, щоб вони підприємливі кроки для повернення повних прав робітничим організаціям в Торонто.

ЕКЗЕКУТИВА Н. П. П. НЕ ПРИНЯЛА РЕЗИГНАЦІЇ ДЖАНА КВІНА.

Провінційна екзекутива незалежної партії праці, яка мала своє засідання в минулу середу ввечері, відмовилася прийняти резигнацію Джана Квіна з провідництва лейбористської групи в манітобському парламенті.

Квін вручив свою резигнацію після знайомства консервативного посла Гейга перед королівською комісією, що він (Квін) купував шері Вінніпегської Електричної Компанії.

Мітинг провінційної екзекутиви тривав около три години й ухвалив резолюцію, в якій провінційна рада жадує за "нерозважливість" голови партії в зв'язку з закулісним шері, але рішуче проти думки, що "прийняття резигнації Джана Квіна не було би в інтересах партії". Тому мітинг заявляє, що має повне довіря

до Квіна, як публичного представника робітничої класи.

Своїм рішенням провінційна рада незалежної партії праці підтвердила, що й інші провідники тої партії нічим не віткли від Джана Квіна. Вони також пішли би слідом Брекенових міністрів і використували би урядові становища для своїх особистих цілей.

Ухвалена резолюція каже, що прийняття резигнації Джана Квіна не було би в інтересах партії. Розуміється, що ні. Прийняття резигнації, це значило би підтвердити, що Квін зробив винюк негідний робітничого представника. Це значило би відкрити очі робітникам і показати, хто такі лідери незалежної партії праці. Оже лише цілу справу замазати і сказати, що в незалежній партії праці усе "в порядку".

ПОСОЛ НЬУТОН КАЖЕ, ЩО НЕ ЗАКИДАВ БРЕКЕНОВІ КОРУПЦІЇ.

Ф. Г. Ньютон, консервативний посол з Робайну, рішучо заперечив перед королівською комісією в минулу п'ятницю, що він закидав урядові Брекену корупцію. На жадім з мітингів підчас доповнюючих виборів у Ленсдані він ніколи не казав, що прем'єр Брекен або котрий член його уряду отримав велику суму грошей за підписання контракту про винайм водопалу Сеєн Систерс для Вінніпегської Електричної Компанії.

Ньютон пояснив, що у відповідь на запитання від чоловіка з аудиторії на позитивний мітинг в Александра дня 9 листопада м. р. він сказав про чек, який показав йому в парламенті 1925 або 1926 року Дж.

Кенсінгтон Давис (тодішній "мокрый" посол з Вінніпегу). Давис сказав йому, що чек походив від Вінніпегської Електричної Ко. і був виставлений на суму 150 або 200 доларів.

"Я думав, що Вінніпегська Електрична Компанія купує поперти в парламенті", сказав Ньютон.

Він заперечив, що старався викликати враження серед зібраних на мітинг, що чек Дависа був даний як винагородження за нечесний торг між урядом Брекена в Вінніпегською Електричною Компанією, але думає, що чек був достаточною підставою для закидів, які пізніше зробив Тейлор проти угоди в справі віддання водопалу Сеєн Систерс.

Арешт редакторів "Дейлі Воркера" та "Фрайгайта"

Роберта Майнора й Мойсея Ольгіна арештовано на домагання соціалістичного провідника Гіквіта. — Комуністичні газети викрили махерство Гіквіта, в наслідок якого кравецької юнії в Нью Йорку вкрадено 150,000 доларів. — Обох редакторів випущено за бейдом до судової розправи.

НЮ ЙОРК. — "Дейлі Воркер", офіційний орган Робітничої (Комуністичної) Партії Америки, та "Фрайгайт", комуністичний денник у єврейській мові, оголосили заяву, що розпочнуть друкувати на підставі судових зізнань реведцій, в яких викажуть, що Моріс Гіквіт, провідник соціалістичної партії і член виконавчого комітету II. Інтернаціоналу, разом з групою інших "соціалістичних провідників", поповнив махерство, завдяки якому вкрадено 150,000 доларів, приналежних до кравецької юнії в Нью Йорку.

Видання цієї заяви так налякало Гіквіта і його колег, які рад би затушувати цілу справу, що він ужив своїх впливів як корпоративний адвокат і добувся від лави присяжних варту на арештування редакторів "Дейлі Воркера" і "Фрайгайта".

Дня 27 лютого до редакції "Дейлі Воркера" і "Фрайгайту" прибула хмара детективів і поліція на чолі з представником соціалістичної партії та арештувала тт. Роберта Майнора й Мойсея Ольгіна, редакторів обох згаданих газет. Прибув-

ші з поліцією "соціалісти" показували, кого вона має арештувати.

Цей крок соціалістів викликав велике обурення в робітничих масах, особливо через те, що в часі, коли Гіквіт предкадав причини свого оскарження перед лавою присяжних, до салі не покаяно тих, що мали бути арештовані.

Старанням Міжнародної Робітничої Оборони, арештованих звільнено на другий день за зложенням кавції по 500 доларів до часу судової розправи. Обом їм грозить рік в'язниці і 500 доларів кари.

РОЗПОЧАЛАСЯ КОНВЕНЦІЯ РОБІТНИЧОЇ ПАРТІЇ.

НЮ ЙОРК, 5 березня. — Тут розпочалася вчора шеста краєва конвенція Робітничої (Комуністичної) Партії. Вибрано президію конвенції, після чого головний секретар партії Джей Ловстон, якого вибрано головою першої сесії, виголосив промову про партійні завдання. На другій сесії будуть вибрані ріжні комісії й будуть виголосені доповіді про шестий конгрес Комінтерна та про воєнну небезпеку.

РІЖНІ ВІСТІ

НАПАД ПОЛІЦІ НА ДЕМОНСТРАЦІЮ КОМУНІСТІВ.

БЕРЛІН. — В суботу 2 березня Комуністична Партія Німеччини влаштувала по цілій країні великі масові мітинги й демонстрації з приводу десяти років заснування Комуністичного Інтернаціоналу.

Після мітингу в Берліні влаштовано багатотисячну демонстрацію з червоними прапорами, на яку напала поліція й арештувала несучих прапори та провідників демонстрації. Демонстранти кинулися на поліцію й відібрали від неї багато арештованих.

В цій боротьбі впадо багато вистрелів. Поліції вдалося арештувати 18 демонстрантів. Багато жінок і дітей були покалічені кінськими копитами.

СТРАЙК ПОЛІЦІ В ЧУЖИНСЬКІЙ ДІЛЬНИЦІ.

В Пекіну (бувшій Пекіні) застрайкувала поліція чужинської ділянки. Закордонні посольства, банки й інші важні будинки охороняє чужинецьке військо. Китайська влада заборонила влаштувати масовий мітинг і демонстрацію в симпатії до страйкуючих.

7-ГОДИННИЙ ДЕНЬ ПРАЦІ НА ТРЕУГОЛЬНИКУ.

ЛЕНІНГРАД. — Велика фабрика гумових виробів "Красний Треугольник" переходить на 7-годинний день праці.

РОБІТНИК ЗНОВУ ПЕРЕБИВАЄ В ПАРЛЯМЕНТІ.

ЛОНДОН, 28-го лютого. — Другий раз в цій тиждні дебати в парламенті перебивано з галері. Коли парламент обговорював сьогодні вилатки на армію, чоловік в заднім ряду встав і закликав: "А як з цим канадійським еміграційним швіндлем? Мене імпортовано до цієї країни нуждарем. Це несправедливість". Детектив, що сидів недалеко, схопив робітника й вивіз з галерії.

МУССОЛІНИ ДАЄ ІНСТРУКЦІЮ ЩОДО "ВИБОРІВ".

РИМ, 9 березня. — Префекти 92 італійських провінцій зібралися тут сьогодні, щоб вислухати інструкції Беніта Муссоліні щодо плебісциту в день 24 березня. Плебісцит відбувається, щоб "вирішити" італійське національне зібрання, що вже є назначене фашистською великою радою.

ДИКТАТУРА БУДЕ СУДИТИ ОКОЛО 400 ЛЮДЕЙ.

БІЛГОРОД, Югославія, 5 березня. — Заведені диктатурою надзвичайні трибунали будуть судити вневдовзі около 400 осіб за ріжні "протидержавні" провини, за які присудовує кара смерті або 20 років в'язниці.

Товариші! Відновляйте перелітку на "Укр. Роб. Вісті!"

СТРАЙК ЗАКІНЧИВСЯ.

Робітники в кравецькій шапі Голдберга у Вінніпегу, що тиждень тому вийшли буди на страйк, повернули вчора до праці на таких умовах: тиждень робота, скасування роботи від штраку, полагодження платні для низько плачених робітників.

Робітники повернули до праці з організатором юнії, який пішов з ними до шапі й доглянув, щоб кожний з цих дістав свою стару роботу.

МАНІФЕСТ КОМУНІСТИЧНОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛУ.

МОСКВА, 5 березня. — Радянська преса надрукувала маніфест Комуністичного Інтернаціоналу, виданий з нагоди десятих роковин заснування Комінтерна. Маніфест наводить ріжні моменти боротьби й праці міжнародного революційного пролетаріату та закликає робітників усіх країн преднатися до боротьби проти імперіалізму а за перемогу пролетарської революції.

НОВИЙ ДРАКОНСЬКИЙ ЗАКОН У ЄГИПТІ.

КАЙРО, Єгипет, 6 березня. — Єгипетський уряд, настановлений Великою Британією, видав закон, на підставі якого мається гостро карати особи, що наклонюють студентів брати участь в політиці. Тх будуть засуджувати на шість місяців в'язниці і на грошеві кари від 100 до 250 доларів. Подібні кари чекають всякого, що друкує новинки про студентські страйки або захоує до них.

НА УГОРСЬКОМУ АРЕШТОВАНО 40 КОМУНІСТІВ.

БУДАПЕШТ, Угорщина, 5-го березня. — Поліція каже, що викрила "змову" на організування Комуністичної Партії, хоч ця партія давно вже організована й існує в Угорщині. Миниме викриття змови є в дійсності претекстом для поведення нового терору проти робітників. Гортівська поліція арештувала вже 40 осіб, закладаючи їм участь у мимій змові.

СУТІЧКА МІЖ ФАШИСТАМИ А КОМУНІСТАМИ.

БЕРЛІН, 8 березня. — В селі Верден, недалеко Гайде, у Шлезвіг-Гольштайні, прийшло сьогодні до вуличної боротьби між фашистами а комуністами, в якій три особи убито і сім поранено.

"ВЕЛИКИЙ ПАРАД" В УКР. РОБ. ДОМІ У ВІННІПЕГУ.

В Українському Робітничім Домі у Вінніпегу буде показуватися в п'ятницю і суботу, 15 і 16 березня, велику і цікаву фільму "Великий Парад", яка в яскравий спосіб змальовує страхоття війни. Є це рідка нагода побачити що коштує й починаючи фільму по приступній ціні. Дохід призначений на українську робітничо-фашистську пресу.

АНГЛІЙСЬКІ БЕЗРОБІТНІ АТАКУЮТЬ БУДИНОК ПАРЛЯМЕНТУ.

ЛОНДОН. — Безробітні англійські робітники, переважно майнері, що недавно прибули пішки до Лондону зі всіх сторін країни, влаштовують щоденно демонстрації вулицями міста.

Зібрані в числі майже 20,000, вони помашерували на Давнінг стріт, де знаходяться ріжні міністерства, й зажадали авдієнції з прем'єром Болдвинном, що їм однак відмовлено. Це викликало ще більший протигурядовий настрій серед безробітних і вони влаштували на вулицях демонстрацію й пішли під будинок парламенту.

Після відбуття мітингу під голим небом і прийняття відповідної резолюції, безробітні демонстранти вислали делегацію до парламенту й зажадали від послів з ріжних округів, щоб вийшли з парламентарної салі й прибули на конференцію з безробітними. Розуміється, що панове послі, між якими

було багато "робітничих представників" з партії праці, відмовили тому домаганню, а виставили делегацію військ не впустило до парламенту.

Тоді маса демонстрантів розпочала атак на будинок парламенту, хоча силюю дістатися до салі нарад. Демонстрантам удалося вже увійти до будинку, але прибула кішня й моторова поліція та розпочала скажені атак на робітників, що були ще на дворі. Таким чином поліції вдалося зломати ряди демонстрантів, відперши їх від парламенту в бічні вулиці.

В той спосіб та частина демонстрантів, що всійда увійти до будинку, зістала заатакована з переду і з заду й була примушена відступити перед переважуючою силою поліції.

Підчас цієї сутки багато безробітних буди покалічені кінськими копитами й поранені зброєю поліції та війська.

В КАЛЬКУТІ АРЕШТОВАНО М. ГАНДІ ЗА ЗАКЛИК ДО БОЙКОТУ.

КАЛЬКУТА, Індія, 4 березня. — Магатма Ганді був арештований тут сьогодні за заклики до бойкоту всього чужинського одягу. Він промовляв на великому мітингу в парку Мірзапур, який закінчився розрухами. Чотири європейські поліційні сержанти й багато поліцаїв були поранені підчас розрухів.

Ганді шойно повернув з Бурми, щоб промовляти на мітингу в парку, де він закликав до бойкоту чужинського одягу згідно з резолюцією, недавно ухваленою на всендійським національним конгресі. Учасники його мітингу розклали вогонь, в якій кидали вироблені в Англії продукти.

Тоді поліція вмішалася й арештувала Ганді. Кажуть, що він не хотів вийти на волю за зложенням бейлу. Підчас одного зі своїх попередніх ув'язнень Ганді вийшов був на довгий голодний страйк.

КАЛЬКУТА, Індія, 5 березня. — Магатма Ганді, відомий проповідник незалежности для Індії, був звільнений сьогодні за бейдом до часу судової розправи. Йому приказано відпустити сьогодні до Бурми.

Йому не буде дозволено повернути аж після його розправи в Бомбею 25 березня, бо уряд боїться поважних розрухів, коли-б Ганді сидів у в'язниці до суду.

Ганді й кілька інших радикальних провідників були арештовані після бурливої демонстрації в парку Мірзапур, у північній частині Калькути.

КОМІСІЯ ВИЗНАЛА НОБІЛЕ ВИННИМ ЗА ЗАГИБІЛЬ "ІТАЛІЇ".

РИМ, 4 березня. — Спеціальна військова комісія, що розсліджувала причини й обставини загибелі "Італії" підчас повороту її з північного бігуна, визнала винним за катастрофу її команданта ген. Нобіле. Йому ставиться у винуватість керування повітроплавом підчас лету, а головою тоді, коли налетіла буря.

Особливо гостро винують його за те, що він дав себе рятувати шведському летунові Льюдборгові, залишаючи на леді своїх товаришів, а між ними пораненого Чечоні. Далі комісія признала, що з боку рятункових виправ було зроблено все можливе, щоб відшукати другу частину залоги "Італії", яку вітер поніс з баляном повітроплава.

Цап і Маріно цілковито виправдані в тім, що залишили шведського професора д-ра

Мальмгрена вмилати на леді. Комісія визнала їх поведіння заслуговуючим на признання.

В ЕКСПЛОЗІЇ АРСЕНАЛУ ЗГИНУЛО 30 ОСІБ.

СОФІЯ, Болгарія, 5 березня. — Підчас страшної експлозії в софійській арсеналі згинуло вчора 30 осіб і 20 було тяжко поранених. Матеріялу шкоду обчислюють на одяк мільон доларів. Досі видобуто з румовищ 28 трупів.

ЮНІЯ ГРОЗИТЬ СТРАЙКОМ.

БУЕНОС АЙРЕС, Аргентина, 25 лютого. — Хоч частинний страйк докових робітників закінчився, юнія грозить новим генеральним страйком, який може охопити понад 20,000 робітників, якщо роботодавці не підвищать платні.

UKRAINIAN LABOR NEWS

Printed and published bi-weekly by the WORKERS and FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу. Вихід Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Домі, на рої вулиці Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Неповищений в газеті рукопис не зберігається, аби що допущувалось вразі запису, що бажав звороту свого рукопису на випадок його неповищення, та залучити поштовий стемпел на його пересилку.

ДЕСЯТИ РОКОВИНИ КОМУНІСТИЧНОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛУ.

Згадуючи в минулому числі "Укр. Роб. Вістей" про важкі революційні події, що сталися в місяці березні, переочили ми одну з найважливіших, а саме — заснування в березні Комуністичного Інтернаціоналу, однієї міжнародної політичної революційно-комуністичної організації працюючих.

В першому тижні місяця березня, від 2-го до 7-го, 1919 року, радів в Ленінграді, тоді ще Петрограді, перший конгрес Комуністичного Інтернаціоналу. Цей конгрес по-справді підвалини під нині могутню міжнародно політичну революційну організацію працюючих. На цьому першому конгресі було лише присутніх 33 делегати від 16-ох країн. Тоді ще були там делегати від різних лівих угруповань соціал-демократичних партій, не одні з яких після того, як організовані тоді III. Інтернаціонал згодом перетворився в чисто Комуністичний Інтернаціонал — покинув його ради й вернувся назад в добу соціал-демократії. Однак не суті річ це змінило. Комуністичний Інтернаціонал засновано було 6. березня 1919 року, в самий розгар громадянської війни та капіталістичних інтервенцій у внутрішній справі Радянських Республік і нині він виріє в могутню революційну організацію, що розширила свої секції комуністичних партій по цілому світі, що цими секціями з'являла себе з найбільшим робітничим і селянським усіх країн, що стала на чолі визвольної боротьби працюючих мас і поневолених народів.

Як на другому конгресі Комінтерну, що відбувся в Москві в часі від 19-лишні до 7. серпня 1920 року, ухвалено було його статут, в якому говориться:

"Комуністичний Інтернаціонал ставить собі за мету: боротися всіма засобами, навіть зі зброєю в руках, за повалення міжнародної буржуазії і створення Радянської Республіки, як переходового ступеня до повного злищення держави. Комуністичний Інтернаціонал вважає диктатуру пролетаріату за єдиний засіб, який дає змогу вивести людство з капіталістичного ярма. Комуністичний Інтернаціонал вважає радянську владу за історично дану форму цієї диктатури пролетаріату. Імперіалістична війна дуже щільно зв'язала долю робітників однієї країни з долею пролетаріату всіх країн. Імперіалістична війна зайвий раз підтвердила те, що було сказано в статуті Першого Інтернаціоналу: визволення робітників з завдання не місцевого або національного, але завдання міжнародне. Комуністичний Інтернаціонал раз на завжди зрікається традиції 2-го Інтернаціоналу, для якого насправді існували лише люди білої раси. Комуністичний Інтернаціонал ставить собі за завдання визволення трудящих усього світу. В лавах Комуністичного Інтернаціоналу по братерському об'єднуються люди білої, жовтої, чорної раси, трудящі усього світу".

Минулого літа відбувся в Москві шостий конгрес Комінтерну, на якому було 372 повноправних і 143 дорадчих представників від 56-ох країн, які репрезентували 66 комуністичних партій. Цей конгрес засідав шість тижнів. Він випрацював нову програму для всіх комуністичних партій, в яких з'ясував сучасний економічний та політичний стан капіталістичних країн та Радянського Союзу і визначив лінію ключових бой пролетаріату.

Комуністичний Інтернаціонал, створений генієм Леніна у воєні революційної боротьби — став на чолі всесвітнього революційного руху не тільки проти капіталу і його системи виснагу, але він став також на чолі боротьби проти соціал-фашизму, угодництва, проти тих, що прикриваються маскою соціалізму, співробітничать з капіталістичною Лігою Націй, що запрошують капіталістам робітництво, лояліть страйків, допомагають імперіалістам поневолювати колоніальні народи.

Комуністичний Інтернаціонал зривав маску з соціал-демократичних вбивць Карла Лібкнехта й Розі Люксембург, з трейд-юніонних страйколомів англійського генерального страйку, і вказав на них, як на найнебезпечніших ворогів робітництва й його визвольної боротьби.

Во Комуністичний Інтернаціонал — це авангард класової армії пролетарів цілого світа, це оборонець Радянського Союзу, це та передова естака всіх гніаних і голодних, яка приведе їх до побіди.

Нема нині другої подібної організації, що так сміливо боролася-б за визволення працюючих. Никі наклепи, нікі заступи — ні тюрем, ні розстріли, ні терор фашизму, ні продаєність соціал-демократизму, ні праві ухили, ні наклепи троцькістів — ніхто й ніщо не захитав могутніх лав борців Комінтерну. Во ці борці озброєні наукою Маркса й Леніна, бо вони перейняли ідею ленінізму, бо вони революціонери Комуністичного Інтернаціоналу, що боряться в Англії, Німеччині, Америці, Польщі, Галчії, Італії, Африці, Індії, Китаю — всюди, де тільки людина виснажує людину, боряться за повалення системи виснагу, а за встановлення робітничо-селянської влади, диктатури пролетаріату.

В ДВАНАЦЯТИ РОКОВИНИ СМЕРТІ РОСІЙСЬКОГО ЦАРАТУ.

Царат! Яке страшне, зненавиджене слово! Царське самодержавство — означало для революціонерів, для тих, що словом чи ділом боролися за волю: Петропавловську твердиню, шлісельбургську, якутську, вірчинську, каторжні тюрем, сотки інших страшних темниць, в яких до смерті замучували найкращих борців за волю народу, де божевільні люди науки, вільної думки; царат — це заслання на Сибір соток тисяч, це нагайка подліца, козака, це ганебне гвалтування жінок, це кроваві погроми, провокація, шпіонажаж, шибениці. Царська Росія — це тюрма народів.



Лютнева революція в Росії, відчиняє двері до Жовтневої революції, порозбиває голови панам.

12. березня 1917 року великі капіталістичні газети Канади вмістили великі наголовки: "В Росії повалено царя". Репету читачі докинували самі. Вони знали: в Росії революція. Аліантська преса раділа, що повалено царя, бо царську распутинівщину вона уважала за союзника юнкерської Німеччини. Але не довго раділи аліантські імперіалісти. Трудящі маси "тюрми народів" повалили царат не тому, щоб боронити аліантських імперіалістів, але тому, щоб проголосити війну війні, щоб знищити й тих, які кидали народ на поле міжнародної різанини.

Такі й сталося. Революція в березні (після старого стилю в лютім) — тому її називають лютневою) була вступом до революції в Жовтні. Лютнева революція повалила царат, а Жовтнева повалила тих, які на обомках царського самодержавія хотіли збудувати "демократичний лад", який нині у капіталістичних країнах докотився до фашистської диктатури.

В такій країні, як Росія, пишуть "Правда", рішаючою резер-

ДВАНАЦЯТЬ РОКІВ ТОМУ...

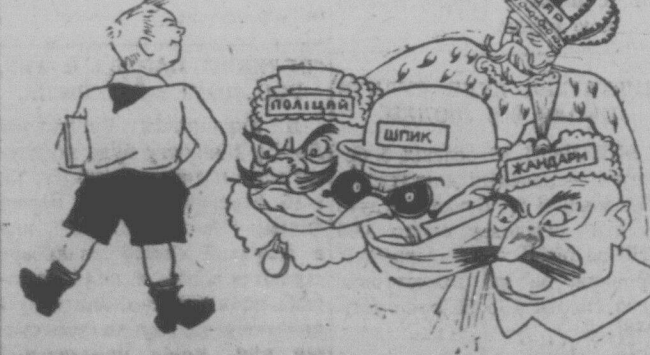
(Стаття київської "Пролетарської Правди" в одинадцяті роковини повалення царату.)

Рік-у-рік ми згадуємо цю знаменну історичну дату, коли повалено царат.

Здавалось-би — що згадувати? Адже-ж від самого царату не залишилось ані сліду...

Але завжди довго терпіли народні маси цей гніт; цілі по-

коління віками були заковані в кайданах царського режиму, — отже тим важливіше оглядатися назад, щоб наочно побачити, на якому віддалені не тільки часом, а й пройденим шляхом розвитку ми тепер від ліхоті пам'яті царських часів.



Молоде покоління Радянського Союзу бачить минуле свої країни тільки на малюнках газет і журналів.

Кожний новий рік розвитку СРСР загострює контрасти між сьогодні й тим минулим, що завершило свій шлях 12 березня 1917 року! Що далі вперед, що ближче до нашої мети то все жахливіше виглядають віки під важким тягарем царату!

Влада кількох тисяч царських сатрапів, гегемонія чорносотенної банди "Союзу Русского Народа", генерали й поміщики, фабриканти й купці, казнокради й Распутини..., а під їх "опікою" стомільйонний народ, соціально й національно пригнічений.

Яка далека наша дійсність від минулого жаху! То панувала кулка поміщиків і фабрикантів над мільйонами народу, а то мільйони робітників і селян панують над купською куркуляв, непанів і всякого нашого паразитарного "сусіляства".

То величезні прибутки для коронованих і некоронованих бандітів, прибутки, які вичаплювали з поту й крові мільйонів рабів, а то мільйони вільних членів великого соціалістичного колективу заощаджують із кожним роком нові засоби для дальшого розвитку колективного господарства.

ВСЕКРАЄВИЙ З'ЇЗД КРАВЕЦЬКОЇ ІНДУСТРІАЛЬНОЇ ЮНІ.

З'їзд Кравецької Індустріальної Юні Канади вимагає з'їзду. — Треба виробити плани на широку всекраєву скадку. — Треба повести нові організаційні кампанії.

Краєвий Комітет Кравецької Індустріальної Юні Канади відбув дуже важкий мітинг останнього тижня і прийняв кілька важких ухвал.

Вислухавши звіт відносно зросту організації в цілій країні, краєвий комітет прийшов до заключення, що надійшов час на оснування більш відповідного краєвого проводу для зростаючої юні. Від часу конференції, яка відбулася 4. серпня 1928 року, коли було офіційно заложено юнію, зроблено великий поступ. Юнія числить зараз 9 локалів в трох найбільш важких центрах кравецької індустрії країни, Монреал, Вінніпег й Торонто. Заложено спільні заряди в кожнім місті, поведено організаційні кампанії в кожному центрі і вкінці юнія зачала впомянутися за своїми членами в багатьох шапах в кожнім місті. Це твердо ставить юнію на ступні правдивого представника й передньої сторожі робітників кравецької індустрії цієї країни. Але краєвий комітет є того переконання, що треба поширити активність не лише в вище згаданих промислових центрах, але також і в кількох інших кравецьких промислових центрах цієї країни, яких до цієї пори наша організація не досягнула. Треба назначити організаторів, вложити статут і застановитися над тим, що краєвий комітет, який був вибраний на конференції в серпні 1928 року, коли юнія числила всього 3 молоді локалі,

не є достаточним для організації, як вона зараз стоїть. Тому краєвий комітет проголошує перший краєвий з'їзд юнії, який відбудеться в місті Монреалі в днях 10, 11, і 12. травня 1929 р. З'їзд проголошується не лише для організованих локалів, але для робітників кравецького промислу цієї країни взагалі і краєвий комітет є певний, що багато неорганізованих центрів вишлють своїх делегатів на цей перший з'їзд. Кравецька Індустріальна Юнія Канади недавно заключила угоду з новооснованою Кравецькою Індустріальною Юнією Злучених Держав, яка навізає як найпривабливіше співробітництва між цими двома юніями і яка сягає так далеко, що признає переступні картки, видані старою будь з цих двох юній. Канадська юнія була зареєстрована на конференції в Нью Йорку, що відбулася 1. січня ц.р., а американська юнія вишле теж братніх делегатів на нашу надходячу конвенцію.

Краєвий комітет прийде до цієї з'їзду з рекомендацією злуки з Всеканадським Конгресом Праці. Серпнева конвенція припоручила краєвому комітету перестудіювати слушність злуки з тим тілом і краєвий комітет після повного розслідування справи рекомендує таку злуку на локальну й всекраєву скадку. Всеканадський Конгрес Праці буде тож запрошений на цей з'їзд.

Краєвий Комітет. Монреал, Кве.

СТРАЙК КРАВЦІВ У ВІННІПЕГУ.

У вівторок, 5. березня відбулися переговори між властителями кравецької шапи, а делегатами, що були вислані від страйкерів. Делегати поставили своє домагання, щоби змінити "піс ворк" на щоденну роботу з відповідною платнею. Властитель шапи згодився на знесення "піс ворк", а також згодився дати платню опереторам \$30.00 на тиждень, але коли прийшло до того, щоби дати підвижку для пресерів й фіннішерів, то він тоді сказав, що він їм не дасть більше, бо вони не варті більшої платні.

день, тепер, коли домагаються платити, то властитель збуває їхнє жадання різними викрутасами. Представники юнії вказали на те, що вони репрезентують організованих робітників, а не євреїв або українців.

В четвер, 7. березня, страйковий комітет скликав мітинг всіх членів юнії в "Либерті Темпл". На цей мітинг прибули всі члени юнії і на ньому виснесено справу страйку. Тов. Долгой, організатор, висловив широко про хід цього страйку в єврейській мові, а тов. Кобзей в українській мові. Прикінці промов зроблено апелядо присутніх, щоби вони попирали страйк морально і матеріально. На цей залив відгукнулися всі члени юнії, зложивши на початок до \$40.00 на піддержку цього страйку. Після цього робітники забирали слово і майже всі висказували свої думки, що вони за всяку ціну будуть старатися вийти побідними у цьому страйку.

Бр ця шапа є чисто невірнійською шапою. З цього мітингу можна було бачити, що між робітниками юнії є солідарність відносно цього страйку.

Згадати ще слід про двох контракторів, які виконують роботу для цієї шапи і вони не вийшли на страйк. Це є такі контрактори, що беруть роботу з шапи до дому і виконують її в себе дома. Над цим найбільше дискутували і кожний член юнії висказувався, що юнія мусять боротися за те, щоби мати контроль і над цими контракторською роботою.

Мітинг закінчився пізно ніччю і всі однодушно заявили, що будуть допомагати страйкерам аж до їхньої побіди, бо кожний зрозумів, що ця боротьба є боротьбою цілої юнії, і побіда цього локалю буде побідою цілої юнії в Канаді.

СТІТІТЬ ПРІ СВОІМ ГАЗЕТАМ!

Щоб врятувати "Воркера" мусямо дістати \$1,000 ще переди кінцем слідуючого тижня. Лише кілька з наших левких дошведів зістали заплачені. Ми маємо кілька позичок, які мусять бути заплачені в протягу кількох слідуючих днів. "Воркер" може вдержатися при житті лише тоді, коли кожний класово-свідомий робітник і симпатик негайно вишлють свої жерти.

"Воркер" існував через останні сім літ і борюся на користь працюючих мас. "Воркер" стоїв на самім переді кожної боротьби, з якою стіралася робітничая класа. "Воркер" був нашим провідником і нашою зброєю в боротьбі між капіталом а працею.

Воему безпеку треба не лише викричати, але й боротися з нею! Працююча класа мусять бути мобілізована до оборони Радянського Союзу, батьківщини працюючої класи. "Воркер" є нашим голосом і він не має замовкнути. Через сім літ каровою свідомі робітники Канади щиро підтримували їхню революційну зброю, "Воркера". Ми є певні, що життя "Воркера" не буде загрожено, бо робітники Канади постійно при своїй газеті.

Товариші! Подвоїть свої зусилля на користь "Воркера"! Засилайте істайно свої жерти! Робіть все, що є в вашій силі, щоби забезпечити існування "Воркера".

Ваш за сильну революційну пресу, Управитель "Воркера".

ЗА СВЯТО ЖОВТНЯ!

У жовтні минулого року в Чехословаччині святкували десяти роковини республіки. Піонери провадили кампанію проти цього свята. Вони писали в своєму журналі: "Республіка нам нічого не дала. Ми закликаємо всіх дітей святкувати одинадцять роковин Жовтневої революції, а не десяти роковини республіки в Чехословаччині."

БРАТАННЯ ДВОХ КУЛЬТУР ПРАЦЮЮЧОГО НАРОДУ

Російські пролетарські письменники запросили до червоної столиці Радянського Союзу українських пролетарських письменників і театральних та кінотеатральних діячів. З Харкова й Києва виїхали в перший поїзд цього дня до Москви 29 українських письменників та діячів нового пролетарського мистецтва. Трудає населення Москви зустріло їх з великою радістю. З цієї нагоди в Москві проведено велику українську культурну, проголошено братання двох культур. З цієї нагоди дуже широко розповсюдилися як російська, так і українська радянська преса. Нині ми подіємо українську статтю з приводу цього з київської "Пролетарської Прауди".

Недавній подорож українських письменників до Білорусії й теперішня їхня подорож до Москви й Ленінграду виходять з вузьких меж суто-літературної зустрічі й силою діяння об'єктивних чинників усього нашого культурного процесу набувають далеко ширшого значення, обертаючись на виразну демонстрацію зустрічі двох братніх пролетарських культур — російської та української.

Розрізнені в епоху неволі й визиску, трудящі маси колишньої "тюрми народів", що нещадно бивала всієї паростки національних культур, після великого Жовтня, зруйнувавши цю тюрму, звели до купи свої шляхи й на звільнених просторах, під проводом пролетаріату й комуністичної партії, почали вільно будувати своє життя й творити нові культурні цінності. І в цій боротьбі, і в цьому будівництві український пролетаріат зайняв почесне місце.

Єдина мета спільного соціалістичного будівництва, що викликало буйний розвиток відомих національних культур на території Радянського Союзу, не могла не викликати серед робітництва й трудящих мас різних радянських республік тяжіння до встановлення міцних зв'язків між собою, і це тяжіння виявляється тепер і в культурному житті. Де-далі, то все більше зростає потреба до обміну творчого досвіду культурного будівництва, до взаємного збагачення ним, а разом із тим і до остаточної ліквідації рідкітій буржуазної культурної спадщини, яка розривала трудящих.

Ця потреба, безперечно, позначилася й у зустрічі українських і російських письменників. І ті, і ті виразно відчували її, готуючись до зустрічі, як це видно і з заклику Федерації Радянських Письменників до українських товаришів і з запис українських письменників. Обидві сторони, зустрівшись, визнали недостатність дотеперішніх літературних і взагалі культурних зв'язків між собою, визнали, що це призводить до недостатньої поінформованості у взаємній культурній роботі, а звідси й до деяких прикрях непорозуміннь, ба навіть хворобливих явищ, от як прояви так великодержавного російського, як і українського шовінізму, до неправильного уявлення серед російських культурних сил про українську культуру, як культуру провінціальну, заперечування самостійності української літератури то-що, що в свою чергу приводило до загоєння шовіністичних настроїв серед українців. Невдани приклади цього ще стоять у нашій пам'яті.

Все це треба остаточно вижити, і найкращий шлях до цього є той здоровий розвиток національних культур, що його створила правильна політика комуністичної партії. Цей розвиток ставить перед радянською пролетарською громадськістю завдання встановити міцний зв'язок через широкий культурний обмін, об'єднати всі сили в боротьбі за єдину соціальну мету й на культурному терені, зокрема на літературному. Адже література, як і всяке мистецтво, має величезну силу впливу на трудящі маси, виховує їх, підносить їхній культурний рівень і організує волю в прагненні до певної мети. Українська-ж радянська художня література, хоч і молодша за російську, проте досягла вже високого рівня в своєму розвитку й уже не один рік виступає на терені соціалістичного будівництва як активний та рівноправний його учасник. Українська пролетарська література має багато мистецьких цінностей, які в процесі взаємодіяння з досягненнями російської та інших пролетарських літератур творять могутню силу, могутній чинник всього радянського будівництва.

Що це так, доводить та щира братня зустріч у Москві, яку українським письменникам зробила російська пролетарська громадськість.

Московські робітники, червоноарміїці й мистецькі сили бурхливо демонстрували пролетарську єдність українських культурних і літературних сил і ця демонстрація мусить надати нові сили дальшій літературній творчості пролетарських письменників на користь спільної революційної акції, створити нові стимули до цієї акції й в інших галузях культурної роботи. Демонстрація ця перетворилася в дружню зустріч українських і російських письменників в акт братання двох рівноправних пролетарських культур, що зустрілися на спільному шляху творення єдиної інтернаціональної культури.

БРАТНЯ ЗУСТРІЧ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ В МОСКВІ.

Промова тов. Керженцева.

11-го лютого в Колонній залі Будинку Спілок відбулася зустріч письменників України та РСФРР. У залі для глядачів було повно представників літературних кол та московської суспільності. За столами президії — українські гості й товариші Смідович, Керженцев, Маяковський, Ефрос, та інші.

Відкрив засідання тов. Керженцев, вітаючи відімені Комітету Федерації Радянських Письменників для зустрічі українських товаришів:

— Жовтнева революція, — сказав т. Керженцев, — дала могутній стимул розвитку національних культур Союзу. Особливо великі успіхи останнім роками зробила українська культура. Наше соціалістичне будівництво можливе тільки, коли ми об'єднано об-

мінюватимемо творчими досягненнями. Приїзд українських письменників до Москви допоможе нам налагодити тісні зв'язки між культурою України та РСФРР. Цей перший крок спричиниться до дружньої роботи українських та російських письменників для єдиної мети — перемоги соціалізму.

Промова тов. Смідовича.

Від Ради Національностей ПРИ ЦКВ РСРП виступив тов. Смідович, який, відзначивши соціалістичне будівництво народів Радянського Союзу, сказав:

— Усі народи, що заселяють Рад. Союз, мають бути в курсі загальних досягнень у царині культурного та господарчого будівництва. Маси найбільше розуміють мову художників, що відбивають це будівництво у своїй творчості.

Ось чому Рада Національностей палко вітає українських художників слова.

Промова тов. Луначарського.

Далі виступив тов. Луначарський.

— Протягом довгих десятиліть, — сказав тов. Луначарський, — царат не висказав самостійності українського народу що-до політики та літератури. Україна з усієї глибоки своєї національної здібності та високої талановитості й має протестувати проти такої долі. Не зважаючи на цензуру, український наріз розвивав свою велику літературу. Цьому допомагало почасти й те, що частина українського народу, живучи по-за межами царської імперії, могла дихати вільніше. Тепер центр ваги перенесено на Радянську Україну. Тепер законотворчість українці дивляться з тугою на УСРР, бачучи її відродження.

Промова тов. Епіка.

Від імені письменників України т. Епік оголосив такі привітання:

— Сьогоднішня зустріч письменників двох рівноправних народів, що їх визволила Жовтнева революція, двох рівно-

правних культур — стверджує наші спільні завдання що-до утворення пролетарської інтернаціональної культури, стверджує, що, перемігши на фронті збройної боротьби, пролетаріат РСРП почав будувати соціалістичну культуру, почав обмінюватись досягненнями в революційній літературі. Визволившись та перемігши в Жовтневій революції, український пролетаріат разом із пролетаріатом інших народів Союзу вже почав практикувати свою культуру, яка самостійно і рівно з культурами інших радянських республік, вносить свою частку до скарбниці світової пролетарської культури. Делегація українських письменників має братерський привіт російському пролетаріату, палко дякує йому за теплу зустріч, шле свій палкий привіт керівникові соціалістичного будівництва Союзу — ВКП(б) та її ЦК, шле братерський привіт усім народам, що їх визволила Жовтнева революція, пролетаріату цілого світу, українським робітникам та селянам Західної України, яку пощедила панська Польща та боярська Румунія й українському пролетаріату, який живе в Америці й Канаді".

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В СТАЛІНА І КАГАНОВИЧА.

Делегацію українських письменників у повному складі прийняли у приміщенні ЦК ВКП(б) т.т. Сталін і Каганович.

Тов. Каганович привітав делегацію від імені Центрального Комітету ВКП(б). Тов. Каганович відзначив, що сучасна українська література має величезні досягнення і повинна стати злукотком усіх громадян Союзу. Треба ліквідувати роз'єднаність між українською та російською літературою, розробити між національними культурами. Рішуче борячись як проти російського великодержавного шовінізму, так і проти націоналізму, ми будемо і надалі провадити лінію розвитку і зміцнення національних культур.

Тов. Сталін, відповідаючи на запитання делегації, докладно висвітлював національне питання і національну політику радянської влади в умовах перехідного періоду диктатури пролетаріату. Визначив поняття нації і національного руху, питання про великодержавний шовінізм і місцевий націоналізм, питання про національну культуру і інтернаціоналізм, питання про долю національної культури народів РСРП в період диктатури пролетаріату і соціалістичного будівництва — ось, такі проблеми, що їх зачепив т. Сталін в розмові з делегацією. Наприкінці розмови т. Сталін зачепив деякі питання, що стосуються української літератури та її долі.

Розмова тривала щось три години.

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В ЛЕНІНГРАДІ.

З Москви до Ленінграду прибула група українських письменників. На пероні Жовтневого вокзалу зібралися представники Федерації радянських письменників РСФРР, Червоної армії, ленінградського товариства письменників, секції преси, спілки поліграфічного виробництва, українського театру ім. Шевченка, українського земліцтва та ин.

Прибуло 10 українських письменників і поетів: т.т. Тичина, Сосюра, Бажан, Усенко, А. Любченко, Микитенко, Антоненко-Давидович, Головкин і О. Вишняк. Українських письменників зустріли вигуками "ура" і "слава українським письменникам". Відповідав на привітання голова української делегації тов. Микитенко.

ДЕКЛАРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.

Український письменник т. Микитенко, від імені делегації виступив з декларацією, в якій між иншим говориться:

"Перебуваючи в столиці великої вільної соціалістичної республіки в єднанні з братнім російським пролетаріатом і російською радянською літературою та суспільністю, українська не може не згадати про долю мільйонів робітників та селян Західної України, Буковини, Закарпатської України та Бессарабії, що стогнуть під

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В СТАЛІНА І КАГАНОВИЧА.

запитання делегації, докладно висвітлював національне питання і національну політику радянської влади в умовах перехідного періоду диктатури пролетаріату. Визначив поняття нації і національного руху, питання про великодержавний шовінізм і місцевий націоналізм, питання про національну культуру і інтернаціоналізм, питання про долю національної культури народів РСРП в період диктатури пролетаріату і соціалістичного будівництва — ось, такі проблеми, що їх зачепив т. Сталін в розмові з делегацією. Наприкінці розмови т. Сталін зачепив деякі питання, що стосуються української літератури та її долі.

Розмова тривала щось три години.

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В ЛЕНІНГРАДІ.

З Москви до Ленінграду прибула група українських письменників. На пероні Жовтневого вокзалу зібралися представники Федерації радянських письменників РСФРР, Червоної армії, ленінградського товариства письменників, секції преси, спілки поліграфічного виробництва, українського театру ім. Шевченка, українського земліцтва та ин.

Прибуло 10 українських письменників і поетів: т.т. Тичина, Сосюра, Бажан, Усенко, А. Любченко, Микитенко, Антоненко-Давидович, Головкин і О. Вишняк. Українських письменників зустріли вигуками "ура" і "слава українським письменникам". Відповідав на привітання голова української делегації тов. Микитенко.

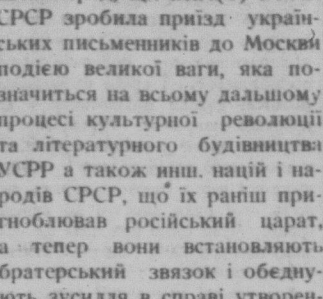
ДЕКЛАРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.

Український письменник т. Микитенко, від імені делегації виступив з декларацією, в якій між иншим говориться:

"Перебуваючи в столиці великої вільної соціалістичної республіки в єднанні з братнім російським пролетаріатом і російською радянською літературою та суспільністю, українська не може не згадати про долю мільйонів робітників та селян Західної України, Буковини, Закарпатської України та Бессарабії, що стогнуть під

МОЯ ЩИРА ПРОСЬБА.

Одкритий лист Пантелеймона Куркуленка до редактора "Українських Робітничих Вістей".



Вельмишановний Редакторе, Коректорє й Товаришу!

Я, вище й нижче підписаний, як би ви там і з котрого-б ви там боку на мене не дивились, відзначаюся тим, що свої листи завжди і до всіх, в тому числі й до редакторів, пишу одкрито.

Ніяких тайн, в тому числі й тайного голосовання, я не визнаю. Ненавидю до всіх тайн вкоринялася у мене ще від часу тайної петляврівської дипломатії, яка ніколи ніяких ні тайн, ні явних тайн не вмiла тримати в тайні.

Даруйте — я вже переходжу до теми.

Зачув я, що ви видаватимете "Укр. Роб. Вісти" на шість сторін по сім колоном три рази на тиждень: 52x3=156x6=926 сторін на рік за \$4.00.

Підслухав я (з ненависті до тайн), що вам бракує матеріалу для заповнення тих сторінок, чи сторінок для заповнення їх матеріалом, чи щось в тім зміслі, або навпаки.

Та як би воно там не було, а я хочу вам допомогти. Така вже моя вдача — люблю до-помогати, бо належу я до за-помогаючого товариства.

Багато сторінок я у вас не прошу. Як тільки ви почнете видавати "У.Р.В." на шість сторінок, то дайте мені на одній з них невеличкий куточок, в якому я запровадив би кілька сторінок по деяких важких питаннях з людського і тваринного життя, які я обговорював би з політичного, зоологічного і практичного боку.

Питань вам зараз не перечислюю, бо це й сам їх гаразд не знаю. Загальною й поклясифікував би їх на різні теми: політичну, економічну, громадську, культурну, халтурну, спі-

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В ЛЕНІНГРАДІ.

З Москви до Ленінграду прибула група українських письменників. На пероні Жовтневого вокзалу зібралися представники Федерації радянських письменників РСФРР, Червоної армії, ленінградського товариства письменників, секції преси, спілки поліграфічного виробництва, українського театру ім. Шевченка, українського земліцтва та ин.

Прибуло 10 українських письменників і поетів: т.т. Тичина, Сосюра, Бажан, Усенко, А. Любченко, Микитенко, Антоненко-Давидович, Головкин і О. Вишняк. Українських письменників зустріли вигуками "ура" і "слава українським письменникам". Відповідав на привітання голова української делегації тов. Микитенко.

ДЕКЛАРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.

Український письменник т. Микитенко, від імені делегації виступив з декларацією, в якій між иншим говориться:

"Перебуваючи в столиці великої вільної соціалістичної республіки в єднанні з братнім російським пролетаріатом і російською радянською літературою та суспільністю, українська не може не згадати про долю мільйонів робітників та селян Західної України, Буковини, Закарпатської України та Бессарабії, що стогнуть під

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В ЛЕНІНГРАДІ.

З Москви до Ленінграду прибула група українських письменників. На пероні Жовтневого вокзалу зібралися представники Федерації радянських письменників РСФРР, Червоної армії, ленінградського товариства письменників, секції преси, спілки поліграфічного виробництва, українського театру ім. Шевченка, українського земліцтва та ин.

Прибуло 10 українських письменників і поетів: т.т. Тичина, Сосюра, Бажан, Усенко, А. Любченко, Микитенко, Антоненко-Давидович, Головкин і О. Вишняк. Українських письменників зустріли вигуками "ура" і "слава українським письменникам". Відповідав на привітання голова української делегації тов. Микитенко.

ДЕКЛАРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.

Український письменник т. Микитенко, від імені делегації виступив з декларацією, в якій між иншим говориться:

"Перебуваючи в столиці великої вільної соціалістичної республіки в єднанні з братнім російським пролетаріатом і російською радянською літературою та суспільністю, українська не може не згадати про долю мільйонів робітників та селян Західної України, Буковини, Закарпатської України та Бессарабії, що стогнуть під

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В ЛЕНІНГРАДІ.

З Москви до Ленінграду прибула група українських письменників. На пероні Жовтневого вокзалу зібралися представники Федерації радянських письменників РСФРР, Червоної армії, ленінградського товариства письменників, секції преси, спілки поліграфічного виробництва, українського театру ім. Шевченка, українського земліцтва та ин.

Прибуло 10 українських письменників і поетів: т.т. Тичина, Сосюра, Бажан, Усенко, А. Любченко, Микитенко, Антоненко-Давидович, Головкин і О. Вишняк. Українських письменників зустріли вигуками "ура" і "слава українським письменникам". Відповідав на привітання голова української делегації тов. Микитенко.

ДЕКЛАРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.

Український письменник т. Микитенко, від імені делегації виступив з декларацією, в якій між иншим говориться:

"Перебуваючи в столиці великої вільної соціалістичної республіки в єднанні з братнім російським пролетаріатом і російською радянською літературою та суспільністю, українська не може не згадати про долю мільйонів робітників та селян Західної України, Буковини, Закарпатської України та Бессарабії, що стогнуть під

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В ЛЕНІНГРАДІ.

З Москви до Ленінграду прибула група українських письменників. На пероні Жовтневого вокзалу зібралися представники Федерації радянських письменників РСФРР, Червоної армії, ленінградського товариства письменників, секції преси, спілки поліграфічного виробництва, українського театру ім. Шевченка, українського земліцтва та ин.

Прибуло 10 українських письменників і поетів: т.т. Тичина, Сосюра, Бажан, Усенко, А. Любченко, Микитенко, Антоненко-Давидович, Головкин і О. Вишняк. Українських письменників зустріли вигуками "ура" і "слава українським письменникам". Відповідав на привітання голова української делегації тов. Микитенко.

ДЕКЛАРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.

Український письменник т. Микитенко, від імені делегації виступив з декларацією, в якій між иншим говориться:

"Перебуваючи в столиці великої вільної соціалістичної республіки в єднанні з братнім російським пролетаріатом і російською радянською літературою та суспільністю, українська не може не згадати про долю мільйонів робітників та селян Західної України, Буковини, Закарпатської України та Бессарабії, що стогнуть під

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В ЛЕНІНГРАДІ.

З Москви до Ленінграду прибула група українських письменників. На пероні Жовтневого вокзалу зібралися представники Федерації радянських письменників РСФРР, Червоної армії, ленінградського товариства письменників, секції преси, спілки поліграфічного виробництва, українського театру ім. Шевченка, українського земліцтва та ин.

Прибуло 10 українських письменників і поетів: т.т. Тичина, Сосюра, Бажан, Усенко, А. Любченко, Микитенко, Антоненко-Давидович, Головкин і О. Вишняк. Українських письменників зустріли вигуками "ура" і "слава українським письменникам". Відповідав на привітання голова української делегації тов. Микитенко.

ДЕКЛАРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.

Український письменник т. Микитенко, від імені делегації виступив з декларацією, в якій між иншим говориться:

"Перебуваючи в столиці великої вільної соціалістичної республіки в єднанні з братнім російським пролетаріатом і російською радянською літературою та суспільністю, українська не може не згадати про долю мільйонів робітників та селян Західної України, Буковини, Закарпатської України та Бессарабії, що стогнуть під

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В ЛЕНІНГРАДІ.

З Москви до Ленінграду прибула група українських письменників. На пероні Жовтневого вокзалу зібралися представники Федерації радянських письменників РСФРР, Червоної армії, ленінградського товариства письменників, секції преси, спілки поліграфічного виробництва, українського театру ім. Шевченка, українського земліцтва та ин.

Прибуло 10 українських письменників і поетів: т.т. Тичина, Сосюра, Бажан, Усенко, А. Любченко, Микитенко, Антоненко-Давидович, Головкин і О. Вишняк. Українських письменників зустріли вигуками "ура" і "слава українським письменникам". Відповідав на привітання голова української делегації тов. Микитенко.

ДЕКЛАРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.

Український письменник т. Микитенко, від імені делегації виступив з декларацією, в якій між иншим говориться:

"Перебуваючи в столиці великої вільної соціалістичної республіки в єднанні з братнім російським пролетаріатом і російською радянською літературою та суспільністю, українська не може не згадати про долю мільйонів робітників та селян Західної України, Буковини, Закарпатської України та Бессарабії, що стогнуть під

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В ЛЕНІНГРАДІ.

З Москви до Ленінграду прибула група українських письменників. На пероні Жовтневого вокзалу зібралися представники Федерації радянських письменників РСФРР, Червоної армії, ленінградського товариства письменників, секції преси, спілки поліграфічного виробництва, українського театру ім. Шевченка, українського земліцтва та ин.

Прибуло 10 українських письменників і поетів: т.т. Тичина, Сосюра, Бажан, Усенко, А. Любченко, Микитенко, Антоненко-Давидович, Головкин і О. Вишняк. Українських письменників зустріли вигуками "ура" і "слава українським письменникам". Відповідав на привітання голова української делегації тов. Микитенко.

ДЕКЛАРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.

Український письменник т. Микитенко, від імені делегації виступив з декларацією, в якій між иншим говориться:

"Перебуваючи в столиці великої вільної соціалістичної республіки в єднанні з братнім російським пролетаріатом і російською радянською літературою та суспільністю, українська не може не згадати про долю мільйонів робітників та селян Західної України, Буковини, Закарпатської України та Бессарабії, що стогнуть під

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В ЛЕНІНГРАДІ.

З Москви до Ленінграду прибула група українських письменників. На пероні Жовтневого вокзалу зібралися представники Федерації радянських письменників РСФРР, Червоної армії, ленінградського товариства письменників, секції преси, спілки поліграфічного виробництва, українського театру ім. Шевченка, українського земліцтва та ин.

Прибуло 10 українських письменників і поетів: т.т. Тичина, Сосюра, Бажан, Усенко, А. Любченко, Микитенко, Антоненко-Давидович, Головкин і О. Вишняк. Українських письменників зустріли вигуками "ура" і "слава українським письменникам". Відповідав на привітання голова української делегації тов. Микитенко.

ДЕКЛАРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.

Український письменник т. Микитенко, від імені делегації виступив з декларацією, в якій між иншим говориться:

"Перебуваючи в столиці великої вільної соціалістичної республіки в єднанні з братнім російським пролетаріатом і російською радянською літературою та суспільністю, українська не може не згадати про долю мільйонів робітників та селян Західної України, Буковини, Закарпатської України та Бессарабії, що стогнуть під

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В ЛЕНІНГРАДІ.

З Москви до Ленінграду прибула група українських письменників. На пероні Жовтневого вокзалу зібралися представники Федерації радянських письменників РСФРР, Червоної армії, ленінградського товариства письменників, секції преси, спілки поліграфічного виробництва, українського театру ім. Шевченка, українського земліцтва та ин.

Прибуло 10 українських письменників і поетів: т.т. Тичина, Сосюра, Бажан, Усенко, А. Любченко, Микитенко, Антоненко-Давидович, Головкин і О. Вишняк. Українських письменників зустріли вигуками "ура" і "слава українським письменникам". Відповідав на привітання голова української делегації тов. Микитенко.

ДЕКЛАРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.

Український письменник т. Микитенко, від імені делегації виступив з декларацією, в якій між иншим говориться:

"Перебуваючи в столиці великої вільної соціалі

